

Sprawa C-490/19**Streszczenie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożonego zgodnie z art. 98 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem
Sprawiedliwości****Data wpływu:**

26 czerwca 2019 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Cour de cassation (Francja)

**Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie
orzeczenia w trybie prejudycjalnym:**

19 czerwca 2019 r.

Strona skarżąca:

Syndicat interprofessionnel de défense du fromage Morbier

Strona pozwana:

Spółka Fromagère du Livradois SAS

I. Spór

- 1 W niniejszym sporze po przeciwnych stronach stoją syndicat interprofessionnel de défense du fromage Morbier (międzybranżowy związek na rzecz ochrony sera „Morbier”, zwany dalej „związkiem”) uznany w dniu 18 lipca 2007 r. przez Institut national des appellations d’origine (INAO, krajowy instytut chronionych nazw pochodzenia) za organizację działającą na rzecz ochrony „Morbiera” i spółka Fromagère du Livradois produkująca i sprzedająca sery.
- 2 „Morbier” jest serem objętym appellation d’origine contrôlée (chronioną nazwą pochodzenia [krajowym znakiem równoważnym chronionej nazwie pochodzenia „ChNP” przypis tłumacza], zwaną dalej „AOC”), od wydania dekretu z dnia 22 grudnia 2000 r., który określał właściwy obszar geograficzny oraz warunki, jakie należało spełnić, aby ubiegać się o korzystanie z tej nazwy pochodzenia. W dekrete tym przewidziano dla przedsiębiorstw, które stale produkowały i sprzedawały ser o nazwie „Morbier”, znajdujących się poza tym obszarem geograficznym, okres przejściowy, aby umożliwić im dalsze korzystanie z tej

nazwy bez oznaczenia „AOC” do upływu okresu pięciu lat od publikacji w sprawie rejestracji nazwy pochodzenia „Morbier” jako chronionej nazwy pochodzenia (ChNP) przez Komisję Wspólnot Europejskich zgodnie z art. 5 rozporządzenia [Rady] (EWG) nr 2081/92 z dnia 14 lipca 1992 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. 1992, L 208, s. 1).

3 W dekrete z dnia 22 grudnia 2000 r. opisano Morbiera jako „ser z surowego mleka krowiego, prasowany, niegotowany, [...] [który] ma czarny, przebiegający środkiem, poziomy pasek, mocno przylegający do masy i ciągnący się przez cały plaster [...]”.

4 Na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1241/2002* nazwa „Morbier” została zarejestrowana w rejestrze ChNP. Specyfikacja złożona zgodnie z art. 4 rozporządzenia nr 2081/92 w załączeniu do wniosku o rejestrację jako ChNP została nieznacznie zmieniona rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 1128/2013**:

„»Morbier« jest to ser z surowego mleka krowiego, [...] [który] ma czarny, przebiegający środkiem, poziomy pasek, przylegający do masy i ciągnący się przez cały plaster [...]”.

5 Zgodnie z dekretem z dnia 22 grudnia 2000 r. spółka Fromagère du Livradois produkująca Morbiera od 1979 r. została uprawniona do korzystania z nazwy „Morbier” bez oznaczenia AOC do dnia 11 lipca 2007 r., kiedy to zastąpiła tę nazwę nazwą „Montboissie du Haut Livradois”.

6 Spółka Fromagère du Livradois zgłosiła ponadto w Stanach Zjednoczonych w dniu 5 października 2001 r. amerykański znak towarowy „Morbier du Haut Livradois”, którego rejestrację przedłużyła w 2008 r. na dziesięć lat, a w dniu 5 listopada 2004 r. francuski znak towarowy „Montboissier” dla towarów z klasy 29.

7 Zarzucając spółce Fromagère du Livradois, że naruszyła prawa do nazwy chronionej i dokonała czynów nieuczciwej i szkodliwej konkurencji, produkując

* Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1241/2002 z dnia 10 lipca 2002 r. uzupełniające Załącznik do rozporządzenia (WE) nr 2400/96 w sprawie wprowadzenia niektórych nazw do „rejestru chronionych nazw pochodzenia oraz chronionych oznaczeń geograficznych” określonych w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 2081/92 w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych (Gailtaler Speck, Morbier, Queso Palmero lub Queso de la Palma, oliwa z oliwek pierwszego tłoczenia Thrapsano extra, Turrón de Agramunt lub Torró d’Agramunt) (Dz.U. 2002, L 181, s. 4).

** Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1128/2013 z dnia 7 listopada 2013 r. zatwierdzające nieznaczną zmianę specyfikacji nazwy zarejestrowanej w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych [Morbier (ChNP)] (Dz.U. 2013, L 302, s. 7).

i sprzedając ser mający wygląd produktu chronionego „Morbier” (ChNP), aby doprowadzić do mylenia go z nim i by korzystać z towarzyszącej mu renomy wizerunku, nie dostosowując się do wymogów specyfikacji nazwy pochodzenia, związek w dniu 22 sierpnia 2013 r. pozwał ją przed tribunal de grande instance de Paris (sąd pierwszej instancji w Paryżu) i wniósł o nakazanie spółce, aby zaprzestała wykorzystywania w sposób bezpośredni i pośredni w celach komercyjnych nazwy ChNP „Morbier” w odniesieniu do produktów, które nie są nią objęte, wszelkiego rodzaju niewłaściwego stosowania, imitacji lub przywołania ChNP „Morbier”, wszelkich innych fałszywych lub mylących oznaczeń odnoszących się do pochodzenia, charakteru lub podstawowych właściwości produktu, w jakikolwiek sposób mogących stwarzać fałszywe wrażenie co do jego pochodzenia, wszelkich innych praktyk mogących wprowadzić konsumentów w błąd co do prawdziwego pochodzenia produktu, a w szczególności stosowania czarnego poziomego paska oddzielającego dwie części sera i aby naprawiła poniesioną szkodę.

- 8 Wyrokiem z dnia 14 kwietnia 2016 r. sąd ten oddalił wszystkie żądania związku. Zaskarżonym wyrokiem cour d’appel de Paris (sąd apelacyjny w Paryżu) utrzymał w mocy to orzeczenie.
- 9 Sąd apelacyjny wykluczył przypisanie jakiegokolwiek naruszenia spółce Fromagère du Livradois za zgłoszenie, wykorzystywanie i przedłużenie amerykańskiego graficznego znaku towarowego „Morbier du Haut Livradois” zawierającego słowo „Morbier” i za utrzymywanie praw do niego. Odrzucił również odpowiedzialność spółki Fromagère du Livradois za naruszenie z tytułu zgłoszenia francuskiego znaku „Montboissier” i jego wykorzystywania.
- 10 Uważał też, że sprzedaż sera, mającego co najmniej jedną z cech wskazanych w specyfikacji Morbiera i w związku z tym jest do niego podobny, nie stanowiła naruszenia. Stwierdzając, że celem uregulowań dotyczących ChNP nie jest ochrona wyglądu produktu lub jego cech opisanych w jego specyfikacji, lecz ochrona jego nazwy i że w związku z tym uregulowania te nie zabraniają wyprodukowania produktu w tej samej technologii co opisana w normach stosowanych dla oznaczenia geograficznego i przypominając, że skoro nie jest to zabronione przez prawo, to odtworzenie wyglądu produktu nie stanowi naruszenia, lecz mieści się w granicach wolności handlu i przemysłu, sąd apelacyjny orzekł, że cechy, na które powoływał się związek, a mianowicie pozioma niebieska linia, wynikały z historycznej tradycji oraz stosowanej od dawna i występującej w innych serach technologii produkcji, które zostały wdrożone przez spółkę Fromagère du Livradois jeszcze przed uzyskaniem ChNP i które nie opierają się na przedsięwzięciach, które realizował związek i jego członkowie.

Sąd apelacyjny ocenił, że choć prawo do użycia węgla roślinnego przysługuje jedynie w przypadku sera ChNP „Morbier”, to spółka Fromagère du Livradois musiała zastąpić węgiel polifenolem winogronowym, aby dostosować się do ustawodawstwa amerykańskiego, więc nie można doszukiwać się podobieństwa

obu serów ze względu na tę cechę. Podnosząc, że spółka Fromagère du Livradois wskazała na inne różnice pomiędzy serami Montboissié i Morbierem polegające w szczególności na użyciu mleka pasteryzowanego w tym pierwszym przypadku i surowego w tym drugim, sąd ten uznał, że oba sery różniły się i że związek próbował rozszerzyć ochronę nazwy „Morbier” w imię nieuzasadnionego interesu handlowego sprzecznego z zasadą wolnej konkurencji.

- 11 Związek wniósł skargę kasacyjną od tego wyroku.
- 12 Przynajmniej utrzymuje on, że nazwa pochodzenia jest chroniona przed wszelkimi praktykami mogącymi wprowadzić konsumenta w błąd co do prawdziwego pochodzenia produktu i iż orzekając, że jedynie wykorzystywanie chronionej nazwy pochodzenia jest zakazane, sąd apelacyjny naruszył art. 13 rozporządzenia Rady (WE) nr 510/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. 2006, L 93, s. 12) i art. 13 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. 2012, L 343, s. 1).
- 13 Następnie podnosi on, że ograniczając się do stwierdzenia, po pierwsze, że cechy, na które powoływał się związek, wynikały z historycznej tradycji i nie opierają się na inwestycjach, które realizował związek i jego członkowie, a po drugie, że ser „Montboissié” sprzedawany przez spółkę Fromagère du Livradois od 2007 r. różnił się od sera „Morbier”, nie badając, jak o to wnoszono, czy praktyki spółki Fromagère du Livradois (w szczególności skopiowanie charakterystycznego dla Morbiera „popielatego paska” i innych właściwości sera) nie mogły wprowadzić konsumenta w błąd co do prawdziwego pochodzenia produktu, sąd apelacyjny w świetle brzmienia wymienionych wyżej przepisów pozbawił swoje orzeczenie podstawy prawnej.
- 14 Związek twierdzi również, że cour d’appel de Paris (sąd apelacyjny w Paryżu) naruszył te przepisy orzekając, iż przedłużenie rejestracji znaku towarowego „Morbier du Haut Livradois” w 2008 r. jak i utrzymywanie prawa do tego znaku do momentu jego wykreślenia w 2013 r. nie stanowiło naruszenia, skoro spółka Fromagère du Livradois utrzymywała, iż od 2007 r. nie korzystała z tego znaku. Tymczasem nazwa pochodzenia jest chroniona przed wszelkiego rodzaju przywołaniem w konkurencyjnym znaku towarowym niezależnie od tego, czy ten konkurencyjny znak będzie wykorzystywany.
- 15 Na koniec związek uważa, że cour d’appel de Paris (sąd apelacyjny w Paryżu) naruszył te przepisy, ze względu na to, że ograniczył się do stwierdzenia, iż nie zostało wykazane, że spółce Fromagère du Livradois można przypisać zawinione wykorzystywanie nazwy „Morbier” i nie zbadał, tak jak o to wnoszono, czy spółka Fromagère du Livradois podjęła wszystkie niezbędne środki, aby zapobiec wykorzystywaniu nazwy „Morbier” przez osoby trzecie, z którymi pozostawała w stosunkach gospodarczych, w sytuacji gdy związek nie kierował ze swej strony

do tych osób trzecich żadnego wezwania do usunięcia uchybień, podczas gdy nazwa pochodzenia jest chroniona przed wszelkim niezgodnym z prawem przywołaniem, któremu pozwany mógł zapobiec, a sama informacja zawarta na fakturach pozwanej spółki, zgodnie z którą jej ser powinien być sprzedawany pod nazwą „Montboissié”, była pod tym względem niewystarczająca.

- 16 Ponadto część sporu dotyczy przepisów prawa francuskiego odnoszących się do AOC, nieuczciwej konkurencji i odpowiedzialności cywilnej.

II. Ramy prawne

- 17 Unia Europejska ustanowiła ochronę dla chronionych nazw pochodzenia (ChNP) i chronionych oznaczeń geograficznych (ChOG) produktów rolnych i środków spożywczych w rozporządzeniu nr 2081/92 zastąpionym rozporządzeniem nr 510/2006, a następnie rozporządzeniem nr 1151/2012.

- 18 We wspólnym dla tych rozporządzeń art. 13 ust. 1 wymieniono rodzaje działań, które są zakazane: „(...)zarejestrowane nazwy są chronione przed:

a) *wszelkim bezpośrednim lub pośrednim wykorzystaniem w celach komercyjnych zarejestrowanej nazwy dla produktów nieobjętych rejestracją, o ile produkty te są porównywalne do produktów zarejestrowanych pod tą nazwą lub jeśli stosowanie nazwy pozwala na czerpanie korzyści z renomy nazwy chronionej;*

b) *wszelkim nadużywaniem, imitacją lub przywołaniem ich, nawet jeśli wskazane jest prawdziwe pochodzenie produktu lub jeśli chroniona nazwa została przetłumaczona lub towarzyszy jej określenie takie, jak: „styl”, „typ”, „metoda”, „zgodnie z recepturą stosowaną”, „imitacja” lub inne podobne określenie;*

c) *wszelkim innym nieprawdziwym lub wprowadzającym w błąd określeniem miejsca pochodzenia lub wytwarzania, właściwości lub podstawowych cech produktu, znajdującym się na opakowaniu zewnętrznym lub wewnętrznym, w materiale reklamowym lub w dokumentach odnoszących się do danego produktu, jak również stosowaniem opakowań mogących stworzyć fałszywe wrażenie co do jego pochodzenia;*

d) *wszelkimi innymi praktykami, które mogłyby wprowadzać konsumenta w błąd co do rzeczywistego pochodzenia produktu”.*

III. Ocena Cour de cassation (sądu kasacyjnego, Francja)

- 19 Związek podnosi, że z art. 13 ust. 1 każdego z tych rozporządzeń wynika, iż ChNP jest chroniona nie tylko przed wykorzystywaniem zarejestrowanego słowa jako takiego, ale również przed „wszelkimi innymi praktykami” niż

wykorzystanie lub przywołanie chronionej nazwy mogącymi wprowadzić konsumentów w błąd co do prawdziwego pochodzenia produktu. Sędziowie orzekający w niniejszej sprawie co do istoty powinni zbadać, czy praktyki zarzucane jednemu z podmiotów gospodarczych mogą wprowadzić konsumentów w błąd, który może wynikać ze skopiowania charakterystycznej prezentacji produktu, przy czym, aby uznać, że doszło do podrobienia nie jest wymagane, by doszło do odtworzenia nazwy produktu.

- 20 Utrzymuje on, że stwierdzając w tym przypadku, iż tylko wykorzystywanie nazwy „Morbier” mogło stanowić naruszenie praw do ChNP „Morbier”, sąd apelacyjny przeprowadził swoją analizę w sposób sprzeczny z brzmieniem art. 13 ww. rozporządzeń i nie odpowiedział na pytanie, czy prezentacja sera „Montboissie” mogła wprowadzić konsumenta w błąd, pozwalając mu sądzić, że ma do czynienia z serem „Morbier”.
- 21 Dodaje on, że sąd apelacyjny ograniczył się do ustalenia, iż cechy, na które powoływał się związek, wynikały z historycznej tradycji, były wdrażane przez spółkę Fromagère du Livradois od 1979 r. i nie opierały się na inwestycjach realizowanych przez związek, podczas gdy dane te nie mają znaczenia, skoro wszelkie praktyki, które zmierzają do wprowadzenia konsumenta w błąd, powodując mylenie sera „Montboissie” z serem „Morbier”, są zakazane poczynając od 2007 r. Na koniec związek zarzuca sądowi apelacyjnemu, że skupił się on na różnicach uwypuklonych przez spółkę Fromagère du Livradois, która utrzymywała, iż odbiorcami, dla których przeznaczony był jej ser, byli klienci stołówek i szpitali, a zarazem w rzeczywistości nie zbadał, czy praktyki tej spółki nie miały takiego charakteru, że mogły wprowadzać konsumenta w błąd co do prawdziwego pochodzenia produktu.
- 22 Ze swej strony spółka Fromagère du Livradois utrzymuje, że ChNP chroni produkty pochodzące z określonego obszaru, które jako jedyne mogą korzystać z chronionej nazwy i nie zakazuje innym producentom produkcji i sprzedaży podobnych produktów, jeśli nie dają oni do zrozumienia, iż mają prawo do przedmiotowej nazwy i o ile takiej sprzedaży nie towarzyszą żadne praktyki, które mogłyby prowadzić do pomyłek, w szczególności niewłaściwe zastosowanie lub przywołanie chronionej nazwy.
- 23 Spółka podnosi jeszcze, że „praktyki mogące wprowadzić konsumentów w błąd co do prawdziwego pochodzenia produktu” w rozumieniu art. 13 lit. d) rozporządzeń muszą bezwzględnie odnosić się do „pochodzenia” produktu. Powinno więc chodzić o praktyki skłaniające konsumenta do myślenia, że ma do czynienia z produktem objętym przedmiotową ChNP. Uważa ona, że te „praktyki” nie mogą wynikać z samego wyglądu produktu jako takiego przy braku na jego opakowaniu jakiegokolwiek wzmianki odnoszącej się do chronionego pochodzenia.
- 24 Odwołuje się ona do uwag ministra gospodarki, finansów i przemysłu oraz do uwag INAO (Institut national de l’origine et de la qualité) i na koniec do decyzji Conseil d’État (rady państwa, Francja) z dnia 5 listopada 2003 r. w przedmiocie

skargi na dekret z dnia 22 grudnia 2000 r., które są zgodne co do tego, że jedynie wykorzystywanie nazwy „Morbier” jest zakazane w odniesieniu do serów produkowanych poza obszarem właściwym dla nazwy.

- 25 Podnosi ona, że sąd apelacyjny przypominając w niniejszej sprawie, iż nie istnieje żaden zakaz wytwarzania produktu w tej samej technologii, co określona w normach właściwych dla oznaczenia geograficznego, słusznie uważał, że jedynie wykorzystywanie znaku, które mogłoby stanowić niewłaściwe stosowanie ChNP, było zakazane i że spółka Fromagère du Livradois kontynuując produkcję i sprzedaż serów, które wytwarzała, nie dopuściła się zakazanych „praktyk”. Sąd apelacyjny dodał, że mało istotne jest, iż sery te mają „popielaty pasek” charakterystyczny dla Morbiera lub że mają te same „właściwości”. W wyroku z dnia 5 listopada 2003 r. Conseil d’État, do którego wniesiono skargę o stwierdzenie nieważności dekretu z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie AOC „Morbier” orzekł, że celem zarówno przepisów krajowych jak i wspólnotowych regulujących kwestie ochrony nazw pochodzenia jest zwiększenie wartości produktów objętych zarejestrowaną nazwą, zwłaszcza poprzez nałożenie obowiązku, by produkcja, przetwarzanie i przygotowanie tych produktów odbywały się na określonym obszarze i że uregulowania te nie stoją na przeszkodzie swobodnemu przepływowi innych produktów niekorzystających z tej ochrony.
- 26 Okazuje się, że Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) nie wydał jeszcze orzeczenia odnośnie do pytania przedłożonego w tym przypadku.
- 27 Natomiast Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (zwany dalej urzędem) w „Wytycznych dotyczących rozpatrywania spraw związanych ze znakami towarowymi Unii Europejskiej”, w części B – Rozpatrywanie zgłoszeń, dziale 4 – Bezwzględne podstawy odmowy, rozdziale 10 – Znaki towarowe pozostające w konflikcie z nazwami pochodzenia i oznaczeniami geograficznymi, art. 7 ust. 1 lit. j) [rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej], w pkt [4].4 – Inne oznaczenia i praktyki wprowadzające w błąd wskazuje odnośnie do art. 13 ust. 1 lit. c) i d) rozporządzenia nr 1151/2012, że chociaż w znacznym stopniu zależy to od specyfiki danego przypadku, w związku z czym każdy przypadek musi być oceniany indywidualnie, znak towarowy Unii Europejskiej może zostać uznany za wprowadzający w błąd, gdy zawiera na przykład elementy graficzne kojarzone zwykle z danym obszarem geograficznym (takie jak powszechnie znane zabytki) lub gdy powiela szczególny kształt produktu. Urząd wyjaśnia, że przepisy te podlegają wykładni zawężającej i „dotycz[ą] wyłącznie znaków towarowych Unii Europejskiej przedstawiających [...] szczególny kształt produktu opisanego w specyfikacjach ChNP/ChOG”.
- 28 Ponadto nazwy utworzone z nazw geograficznych nie są jedynymi znakami, które mogą korzystać z ochrony przewidzianej w rozporządzeniu nr 1151/2012. Pewne znaki, zarówno słowne jak i niebędące znakami słownymi, również są chronione w takim zakresie, w jakim wiążą się z tymi oznaczeniami geograficznymi.

- 29 Przyjmuje się więc, że pewne tradycyjne określenia niebędące określeniami geograficznymi, dotyczące win i napojów spirytusowych takie jak „metoda tradycyjna”, „réserve”, „clos”, „village” lub „château” są zastrzeżone dla niektórych nazw. Trybunał uznał za skuteczne zastrzeżenie określenia „metoda produkcji szampana” dla win o nazwie pochodzenia „Champagne” (wyrok z dnia 13 grudnia 1994 r. SMW Winzersekt, C-306/93, EU:C:1994:407).
- 30 Przyjmuje się również, że niektóre charakterystyczne dla pochodzenia geograficznego produktów kształty mogą być zastrzeżone dla produktów noszących chronione nazwy pochodzenia. Tym samym w art. 56 (wraz z załącznikiem VII, do którego zawiera on odesłanie) rozporządzenia delegowanego (UE) 2019/33 uzupełniającego rozporządzenie (UE) nr 1308/2013*, zastrzeżono butelki typu „flûte d’Alsace” dla win produkowanych z winogron zebranych na terytorium Francji o następujących chronionych nazwach pochodzenia: „Alsace” lub „vin d’Alsace”, „Alsace Grand Cru”, „Crépy”, „Château-Grillet”, „Côtes de Provence” czerwonego i różowego, „Cassis”, „Jurançon”, „Jurançon sec”, „Béarn”, „Béarn-Bellocq” różowego i „Tavel” różowego.

W rozporządzeniu tym przewidziano, że szczególny typ butelek może być zastrzeżony dla win o chronionej nazwie pochodzenia pod warunkiem, że przez ostatnie 25 lat dany typ butelki był „używany wyłącznie, autentycznie i tradycyjnie w odniesieniu do produktu sektora wina opatrzonego konkretną chronioną nazwą pochodzenia lub konkretnym chronionym oznaczeniem geograficznym” i że „jego użycie kojarzy się konsumentom z produktem sektora wina opatrzonym konkretną chronioną nazwą pochodzenia lub konkretnym chronionym oznaczeniem geograficznym”. W rozporządzeniu wyjaśniono, że „[s]tosowanie butelek o szczególnym kształcie w przypadku niektórych produktów sektora wina opatrzonych chronioną nazwą pochodzenia lub chronionym oznaczeniem geograficznym jest od dawna utrwaloną praktyką w Unii i takie stosowanie może wywoływać u konsumentów skojarzenia z pewnymi cechami lub pochodzeniem tych produktów sektora wina”, co uzasadnia zastrzeżenie takiego kształtu butelek dla danych win.

- 31 Jeżeli chodzi o produkty serowarskie, uchylony już obecnie dekret dotyczący AOC „Beaufort” rozszerzał ochronę nazwy pochodzenia na charakterystyczny wklęsły krążek sera Beaufort.
- 32 Zazwyczaj dekrety przyznające serom nazwy pochodzenia zawierają wymogi dotyczące ich charakterystycznych kształtów. Także dekret z dnia 22 grudnia 2000 r. dotyczący AOC „Morbier” opisywał wygląd zewnętrzny tego sera jak

* Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2019/33 z dnia 17 października 2018 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 w odniesieniu do wniosków o objęcie ochroną nazw pochodzenia, oznaczeń geograficznych i określeń tradycyjnych w sektorze wina, procedury zgłaszania sprzeciwu, ograniczeń stosowania, zmian w specyfikacji produktu, unieważnienia ochrony oraz etykietowania i prezentacji (Dz.U 2019, L 9, s. 2).

i jego strukturę wewnętrzną. Nieco zmieniony opis wyglądu tego sera zawarty jest obecnie w specyfikacji nazwy pochodzenia „Morbier” w wersji ujednoczonej w brzmieniu nadanym rozporządzeniem nr 1128/2013.

- 33 Istnieją zatem wątpliwości co do wykładni zawartego w art. 13 ust. 1 rozporządzeń nr 510/2006 i nr 1151/2012 wyrażenia „inne praktyki”, które stanowią szczególną formę naruszenia praw do nazwy chronionej, jeśli mogą wprowadzić konsumentów w błąd co do prawdziwego pochodzenia produktu.
- 34 W związku z tym nasuwa się pytanie, czy odtworzenie cech fizycznych produktu chronionego ChNP może stanowić inne praktyki mogące wprowadzić konsumentów w błąd co do prawdziwego pochodzenia produktu, zakazane w art. 13 ust. 1 ww. rozporządzeń.
- 35 Pytanie to wymaga ustalenia, czy prezentacja produktu chronionego nazwą pochodzenia, w szczególności powielenie charakterystycznych dla niego kształtu lub wyglądu, może stanowić naruszenie praw do tej nazwy, mimo nieużycia nazwy.
- 36 Należy zatem skierować pytanie do Trybunału Unii Europejskiej.

IV. Pytanie prejudycjalne

Czy art. 13 ust. 1 odpowiednio rozporządzenia Rady nr 510/2006 z dnia 20 marca 2006 r. i rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. należy interpretować w ten sposób, że zakazują one jedynie wykorzystywania przez osobę trzecią zarejestrowanej nazwy, czy też należy interpretować je w ten sposób, iż zakazują one powielania prezentacji produktu chronionego nazwą pochodzenia, a w szczególności charakterystycznych dla niego kształtu lub wyglądu, mogącej wprowadzić konsumenta w błąd co do prawdziwego pochodzenia produktu, nawet jeśli nie jest użyta zarejestrowana nazwa?